

د روت کتاب

پېژندگلو

روت د وفا او مینې یوه قیصه ده او په دې کښې خُدای پاک د وفاداری اجر په لوی برکت سره ورکوی. دا کتاب مونږ ته د یوې موآبی کونډې په حقله قیصه بیانوی، چا چې د خپلې بنی اسرائیلی خواښې په مینه کښې خپل خلق او دستور پرېښودو او وې وئیل چې ستا خلق به زما خلق وی او ستا خُدای پاک به زما خُدای پاک وی. اگر چې هغه په خپله غریبه وه او د نورو خلقو د مهربانی حاجتمنده وه، د روت ښه کردار او رویی د بوعز توجو حاصله کړه، څوک چې د هغې د مرحوم خاوند رسته دار وو. بوعز په هغې ترس وکړو او هغې سره یې واده وکړو. دا کتاب یو زبردست مثال دې چې څنگه خُدای پاک د خپلو خلقو خیال ساتی او د ټولو قومونو هغه خلق قبلوی څوک چې د هغه لټون کوی. د حفظ کولو دپاره ۱: ۱۷ آیت ”چې چرته مری، هلته به مرم، چې چرته ښخېږې هلته به ښخېږم. مالک خُدای دې ما ته په قهر شی که د مرگ نه بغېر په بل څه ستا نه جدا شم.“

د الی ملک د خاندان موآب ته تلل

١-٢) ډېر پخوا، چې کله قاضيانو په بنی اسرائیلو حکومت کولو نو په هغه ملک کښې قحط راغلو. یو سرې الی ملک، چې افراتے وو، هغه د یهوداه په بیتلحم کښې اوسېدو، د خپلې ښځې نعو می او د دوو زامنو محلون او کلیون سره موآب ته د څه وخت دپاره لاړو. دوی لا هلته اوسېدل ٣) چې الی ملک مړ شو، نو نعو می د دوو زامنو سره یواځې پاتې شوه، ٤) نو هغوی د موآبی ښځو عرفه او روت سره ودونه وکړل. تقریباً لس کاله وروستو ٥) محلون او کلیون هم مړه شول، او نعو می بېخی یواځې پاتې شوه، چې نه یې خاوند وو او نه زامن.

د نعو می او روت بیتلحم ته واپس راتلل

٦) څه وخت وروستو نعو می خبر شوه چې مالک خدای خپلو خلقو ته د فصلونو نعمت ورکړو، هغه د انوریانو سره د موآب نه تللو ته تیاره شوه. ٧) دوی یو ځای یهوداه ته واپس روانې شوې، خو په لاره کښې ٨) نعو می هغوی ته وویل، "تاسو کور ته واپس لاړې شئ او د خپلو میندو سره اوسېږئ. مالک خدای دې په تاسو مهربانه وی لکه څنگه چې تاسو په ما او زما په مړو زامنو مهربانه وئ. ٩) او مالک خدای دې وکړی چې تاسو دواړه بیا واده شئ او خپل کورونه آباد کړئ." نو نعو می هغوی رخصتولو دپاره ښکلې کړې. خو هغوی په ژړا شوې ١٠) او هغوی هغې ته وویل، "نه، مونږ به تا سره ستا ملک ته حو." ١١) نعو می په جواب کښې ورته وویل، "زما لونیو، تاسو واپس لاړې شئ، تاسو ما سره ولې تلل غواړئ؟ په دې خیال چې زما به بیا زامن وشي او هغوی به تاسو واده کړی؟ ١٢) واپس خپلو کورونو ته لاړې شئ، زه ډېره بوږی او د بیا واده کېدو نه یم. که چېرې زه داسې وگنم چې تر اوسه څه امید شته، نو که نن شپه واده هم شوم او زما زامن وشول، ١٣) تاسو به د هغوی د غټېدو انتظار کوئ څه؟ دا به تاسو د بل چا سره د ودېدو نه ایساروی څه؟ نه، زما لونیو، تاسو ته پته

ده چې دا نه شی کېدے. مالک خدائ زما مل نه دے، په تاسو زما زړه سوزی.“
 (۱۴) دوی بیا په ژړا شوې. عرفه په مخه ښه وئیلو دپاره خواښې ښکله کړه او
 واپس کور ته لاړه، خو روت د هغې لمن نیولې وه. (۱۵) نو نعو می هغې ته وئیل،
 ”اے روت، ستا یور خپلو خلقو او د هغوی معبودانو له لاره. هغې پسې واپس
 کور ته لاړه شه.“ (۱۶) خو روت ورته وئیل، ”ما د ځان نه مه شپړه، ما ته مه وایه
 چې درنه ایساره شم. چې چرته ځې، هلته به ځم، چې چرته اوسې، هلته به اوسم.
 ستا خلق به زما خلق وی، او ستاسو خدائ پاک به زما خدائ پاک وی. (۱۷)
 چې چرته مری، هلته به مرم، چې چرته ښخېرې هلته به ښخېرم. مالک خدائ دې
 ما ته په قهر شی که د مرگ نه بغېر په بل څه ستا نه جدا شم.“ (۱۸) کله چې
 نعو می ته پته ولگېده چې روت د تلو کلکه اراده کړې ده، نو هغې نور څه ورته ونه
 وئیل. (۱۹) دوی مزل کولو چې بیت لحم ته ورسېدې. د هغوی په رسېدو، د ښار
 ټول خلق د هغوی په ننداره شول، او ښځو وئیل، ”دا په رښتیا نعو می ده؟“ (۲۰)
 هغې وئیل، ”ما ته نعو می مه وایئ، ما ته ماره وایئ، ځکه چې قادر خدائ زما
 ژوند تریخ کړے دے. (۲۱) زه بختوره لارم، خو مالک خدائ تش لاس سپېره
 راولېرلم. ما ته ولې نعو می وایئ، چې قادر خدائ زه غورزولې یم. او هغه په
 سختی کېښې اچولې یم؟“ (۲۲) نو داسې، نعو می د خپلې موآبی انزور روت سره د
 موآب نه واپس راغله. د اوریشو لو شروع وو، چې دوی بیت لحم ته ورسېدلې.

د روت د بوعز په پتی کېښې کار کول

۲ (۱) د نعو می یو رښته دار وو چې نوم یې بوعز وو، دا یو مالدار او مشر سړے
 وو، کوم چې د هغې د خاوند الی ملک د خاندان نه وو. (۲) یوه ورځ روت نعو می
 ته وئیل، ”ما پرېرېده چې پتو ته لاړه شم چې د لوگرو نه پاتې شوی وږی راټول
 کړم. زما یقین دے چې څوک به مې د ځان سره پرېرېدی.“ نعو می ورته وئیل،
 ”څه لورې، لاړه شه.“ (۳) روت پتو ته لاړه او لوگرو پسې وروستو پاتې شوی

وږی یې راټولول. نو داسې وشول چې هغه د بوغز په پټی کښې وه. (۴) په دې کښې بوغز په خپله د بیت لحم نه راغلو. او لوگرو ته یې سلام وکړو، او ورته یې ووئیل، ”مالک خدای مو مل شه.“ او هغوی په جواب کښې ووئیل، ”مالک خدای دې بختور کړه.“ (۵) بوغز د لوگرو مشر نه تپوس وکړو، ”دا خوانه ښځه څوک ده؟“ (۶) مشر جواب ورکړو، ”دا خوانه ښځه د نومی سره د مواب نه راغلي ده. (۷) هغې ما ته ووئیل چې ما په لوگرو پسې پاتې شوو وږو راټولولو ته پرېږده. هغه د سحر وختی نه تر اوسه پورې کار کوی او د لږې لحظې دپاره دالان لاندې دمې ته کښېناسته.“ (۸) بیا بوغز روت ته ووئیل، ”زما خبره واوره، د دې پټی نه بغېر بل خای کښې وږی مه ټولوه، دلته د ښځو سره یو خای اوسه، (۹) سرو ته گوره چې چرته هغوی لو کوی نو په هغوی پسې شاته ښځو سره کار کوه. ما خپلو سرو ته وئیلی دی چې هغوی تا نه تنگوی. هر کله چې ته تږې شې، نو د هغې منگو نه اوبه څښه چې دوی ډک کړی دی.“ (۱۰) روت د عزت نه پرمخې په زمکه پرېوته، او بوغز ته یې ووئیل، ”زه ولې ستاسو په نظر کښې درنه یم؟ تاسو ولې په ما مسافرې دومره مهربانه یی؟“ (۱۱) بوغز ووئیل، ”زه د هر څه نه خبر یم چې تا د خاوند د مرگ نه پس د خواښې څومره خدمت کړی دی. ما ته پته ده چې تا څنگه مور پلار او خپل ملک پرېښودو او هغه خلقو له راغلي چې تا مخکښې نه پېژندل. (۱۲) مالک خدای دې تا له دې بدل درکړی. مالک خدای دې تا له پوره اجر درکړی، کوم چې د بنی اسرائیلو خدای پاک دی، چې ورته د پناه دپاره راغلي یی.“ (۱۳) روت ورته ووئیل، ”نېکه، ته په ما ډېر مهربانه یی. ستاسو نرمو خبرو زه په آرام کړې یم، سره د دې چې زه ستاسو د وینځې برابره هم نه یم.“ (۱۴) د خوراک په وخت بوغز روت ته ووئیل، ”روتی واخله، او دا سرکې سره وخوره.“ نو هغه د لوگرو سره کښېناسته، او بوغز څه ورپټې دانې هم هغې له ورکړې. هغې دومره وخوړه چې پرې ښه مړه شوه، او څه خوراک پاتې هم شو. (۱۵) - (۱۶) کله چې هغه وږو ټولولو له ورغله، بوغز لوگرو ته حکم وکړو، ”پرېږدئ چې هغه وږی هم راټول کړی چرته چې گېډی پرتې دی، او هغه ببخی مه منع کوئ. د دې نه علاوه، څه وږی د گېډو نه ورله راوباسئ چې هغه یې راټول کړی.“

١٧) نو روت تر ماښامه پورې په پتي کښې وږي راټولول، کله چې هغې دا ټول وټکول، تقريباً اته سپره ؤو. ١٨) نو هغې دا ښار ته يوړل او خواښې ته يې وښودل چې هغې څومره راټول کړي دي. او د هغې د خوراک نه پاتې شوې وړيتي دانې يې هم هغې له ورکړې. ١٩) نعو می د هغې نه تپوس وکړو، ”تا نن دا دومره وږي چرته نه راټول کړي دي؟ تا د چا په پتي کښې کار کولو؟ هغه سرې دې بختور شي چې ستا خيال يې وساتلو.“ نو روت نعو می ته ووييل چې، ”نن ما د چا په پتي کښې کار کولو د هغه سرې نوم بوعز دے.“ ٢٠) نعو می ووييل، ”مالک خدائ دې بوعز بختور کړي. مالک خدائ همپشه د مرو او ژوندو سره وعدې پوره کوي.“ هغې دا هم ووييل چې، ”هغه سرې زمونږ نژدې رسته دار دے، هغه زمونږ د خيال ساتلو ذمه وار دے.“ ٢١) بيا روت ووييل، ”د دې نه ښه خبره دا ده، چې هغه ما ته ووييل چې د لوگرو د کار تر ختمولو پورې وږي راټولوه.“ ٢٢) نعو می روت ته ووييل، ”آو لورې، دا به ډېره ښه وي چې د بوعز په پتي کښې د ښځو سره کار کوې. که چرې ته د بل چا پتيو ته لارې نو څوک به لاس درواچوي.“ ٢٣) نو روت د هغوي سره کار کولو او وږي يې راټولول، تر هغې پورې چې ټول غنم او اورښې وربلے شوې. او د خپلې خواښې سره اوسېده.

د روت د بوعز په درمند کښې کار کول

٣) ١) څه وخت وروستو نعو می روت ته ووييل، ”زه به خامخا ستا دپاره خاوند لټوم، چې ستا خپل کور آباد شي.“ ٢) دا ياد ساته چې بوعز، د چا د ښځو سره چې تا کار کولو، هغه زمونږ رسته دار دے. اوس دا خبره واوره، هغه به نن شپه په درمند کښې اورښې بادوي. ٣) نو ولامبه، عطر ولگوه، او د ټولو نه ښې جامې واچوه. او بيا لاندې درمند ته لاره شه، خو چې هغه ته دا پته ونه لگي چې ته هلته يې تر هغې پورې چې هغه خوراک خښاک ختم کړې نه وي. ٤) ته ورته گوره چې هغه چرته ځملي، چې کله هغه اوده شي، نو لاره شه او د هغه نه څادر

اوچت کړه او ورسره اوده شه. نو هغه به تا ته ووائی چې تۀ به څۀ کوې. (۵)
 روت ووئیل، ”زۀ به هم هغه شان وکړم لکه څنگه چې تا ما ته ووئیل.“ (۶) نو
 روت درمند ته لاره او چې څنگه خوابنې ورته وئیلی ؤو هم هغه شان یې وکړل.
 (۷) کله چې بوغز خوراک څښاک ختم کړو، نو هغه بنۀ په سور کښې وو. هغه د
 اوریشو ډېری له لارو او ځملاستو. روت غلې غلې ورغله، څادر یې ترې اوچت
 کړو او هغه سره اوده شوه. (۸) هغه د شپې ناڅاپه راوینن شو، په بل مخ
 واوړېدو، نو حېران شو چې هغه سره یوه بنۀ اوده ده. (۹) هغه ترې تپوس
 وکړو، ”تۀ څوک یې؟“ هغې جواب ورکړو، ”زۀ روت یم، ستا د پښو خاوره، په ما
 نظر وکړه، ځکه چې تۀ زما نزدې رسته داره یې.“ (۱۰) هغه ووئیل، ”مالک خدای
 دې بختوره کړه. تۀ اوس د هغې نه هم لویه وفاداری بنائې چې تا د خوابنې دپاره
 څۀ کړی ؤو. تا کولې شول چې یو ځوان سرې دې خوبن کړې وې، مالدار یا
 غریب، خو تا داسې ونۀ کړل. (۱۱) خو روت، اوس خفه کپړه مه. چې تۀ څنگه
 غواړې زۀ به هم هغه شان وکړم، لکه چې په ښار کښې ټولو خلقو ته پته ده، چې
 تۀ یوه شریفه بنۀ یې. (۱۲) دا رښتیا دی چې زۀ ستا نزدې رسته دار یم او زۀ ستا
 خیال ساتم، خو دلته ستا، زما نه نزدې بل خپل هم شته. (۱۳) پاتې شپه دلته تېره
 کړه، او سحر به مونږ وگورو چې هغه ستا زمه واری اخلی یا نه. که اخلی، نو
 تیک ده، او که نه اخلی، نو زۀ بیا په ژوندی مالک خدای قسم کوم چې زۀ به ستا
 خیال ساتم. نو اوس دلته تر سحره پورې پاتې شه.“ (۱۴) نو هغه ورسره هلته اوده
 وه او د چرگ د بانگ نه مخکښې پاڅېده چې څوک یې ونۀ وینی، ځکه چې بوغز
 نۀ غوښتل چې چا ته دا پته ولگی چې د هغې شپه هلته وه. (۱۵) بوغز هغې ته
 ووئیل، ”خپل څادر دلته خور کړه.“ او هغې هغه خور کړو، او هغه هغې له تقریباً
 شپاړس سېره اوریشې په څادر کښې واچولې او هغه پندې یې ورپه سر کړو. او
 هغه ښار ته واپس راغله. (۱۶) کله چې هغه کور ته راغله، خوابنې ترې تپوس
 وکړو، ”لورې، څۀ چل وشو؟“ نو روت هغه هر څۀ ورته ووئیل چې بوغز د هغې
 دپاره کړی ؤو. (۱۷) روت دا هم ووئیل چې، ”هغه ما ته وئیلی ؤو چې تۀ خپلې

خوابنې له خالی لاسونه مه ځه، نو هغه ما له دومره پېرې اورېشې راکړې.“ (۱۸)

نعمی ورته وویل، ”زما لورې اوس صبر کوه چې د دې خبرې څه حل راونه وځی نو بوعز به تر هغې پورې په قلاړه نه کښېنی چې نن دا مسئله حل نه کړی.“

د بوعز روت سره واده کول

۴ (۱) نو بوعز د ښار په دروازه کښې د جرگې ځای ته لاړو او هلته کښېناستو. بیا د الی ملک نزدې رسته دار، چې بوعز د هغه په حقله وئیلی ؤو، راغلو، نو بوعز ورته آواز وکړو، ”زما ملگریه، دېخوا راشه، او دلته کښېنه.“ هغه ورغلو او هلته کښېناستو. (۲) بیا بوعز د ښار لس مشران راغونډ کړل او هغوی ته یې هم وویل چې کښېنی او هغوی کښېناستل. (۳) هغه رسته دار ته وویل، ”اوس نعمی د موآب نه واپس راغلی ده، هغه زمونږ د رسته دار الی ملک پټې خرڅول غواړی، زما خیال دا دے چې تہ د دې په حقله خبر شي. نو بیا، که دا اخستل غواړې، نو د دې ناستو کسانو په مخکښې ووايه، او که نه غواړې، نو هم ووايه، ځکه چې د دې اخستلو اول حق ستا دے او بیا زما.“ هغه سپری وویل، ”زه به دا واخلم.“ (۴) بوعز وویل، ”دېره ښه ده، که تہ د نعمی نه پټې اخلي نو ورسره روت هغه موآبی کونډه به هم اخلي، نو دا پټې به د مړی د خاندان په میراث کښې راځی.“ (۵) هغه جواب ورکړو، ”نو په دې وجه زه بیا داسې نه شم کولے، زه خپل حق پرېږدم، که تہ یې اخستل غواړې نو وا یې خله. ځکه چې د دې مطلب دا دے چې دا به زما د بچو میراث نه وی. نو هم تہ یې واخله، زما نه دے په کار.“ (۶) په هغه ورځو کښې، د اخستلو خرڅولو او د جائیداد بدلولو، دا رواج وو چې خرڅوونکی به خپله خپلی وویستله او اخستونکی له به یې ورکړله. په بنی اسرائیلو کښې د دې مطلب دا وو چې خبره پخه شوه. (۷) نو کله چې سپری بوعز ته وویل چې، ”تہ پټې واخله،“ هغه خپله خپلی وویستله او بوعز له یې ورکړه. (۸) نو بیا بوعز مشرانو او هلته نورو کسانو ته وویل، ”تاسو ټول گواه

اوسئ چې ما د نعو می نه ټول څیزونه واخستل چې هغه د اِلی ملک او د هغه د زامنو کلیون او محلون دی. (۱۰) او ورسره موآبی روت، د محلون بنځه، زما بنځه شوه. د دې په وجه به جائیداد د مړی په خاندان کښې پاتې شی، او دا میراث به د هغه د خاندان نوم د هغه په خلقو او د هغه په کلی کښې ژوندی وساتی. تاسو نن د دې خبرې گواهان یئ. (۱۱) مشرانو او نورو کسانو ووئیل، ”آو، مونږ گواهان یو. مالک خدای دې ستا بنځه د راحیل او لیا په شان کړی، چې هغوی د یعقوب کور آباد کړو. ته دې په افرات کښې مالدار او په بیت لحم کښې مشهور شی. (۱۲) او د دې ځوانې بنځې نه چې مالک خدای کوم بچی درکړی هغوی دې ستا خاندان د فارص د خاندان په شان جوړه کړی، چې هغه د یهوداه او تامار زوی وو.“

د حضرت داؤد نسب نامه

(۱۳) نو بو عز د روت سره واده وکړو او کور ته یې بوتله. مالک خدای هغه بختوره کړه، او هغه امیدواره شوه او یو زوی یې وشو. (۱۴) بنځو نعو می ته ووئیل، ”د مالک خدای ثناء ووايه چې هغه تا له نن نمسې درکړو چې ستا خیال وساتی. دا هلک دې په بنی اسرائیلو کښې مشهور شی. (۱۵) ستا اښور تا سره مینه کوی، هغې ستا دپاره د اوو زامنو نه پېر څه کړی دی. اوس د هغې ماشوم پیدا شوې دے، هغه به تا له یو نوې ژوند درکړی او هغه به ستا په آخری عمر کښې خیال ساتی.“ (۱۶) نو نعو می ماشوم واخستو، سینې ته یې جخت کړو او د هغه خیال یې ساتلو. (۱۷) د گاوندې بنځو د ماشوم نوم عوبید کښېدو. هغوی هر چا ته وئیل، ”د نعو می کره ماشوم شوې دے.“ عوبید د یسی پلار شو، چې هغه د داؤد پلار وو. (۱۸) - (۲۲) دا د فارص اولاد دے، حصرون زوی د فارص وو، رام زوی د حصرون، عمی نداب زوی د رام، نحشون زوی د عمی نداب، سلمون زوی د نحشون، بو عز زوی د سلمون، عوبید زوی د بو عز، یسی زوی د عوبید او داؤد زوی د یسی وو.

